

ת"פ 24645/07/18 - מדינת ישראל נגד נתנאל זוהר - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

08 ינואר 2020

ת"פ 24645-07-18 מדינת ישראל נ' זוהר

ת"פ 44121-12-17 מדינת ישראל נ' זוהר

ת"פ 66834-01-17 מדינת ישראל נ' זוהר

ת"פ 20910-09-16 מדינת ישראל נ' זוהר

בפני כב' השופטת נגה שמואלי-מאיר, סגנית הנשיאה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

הנאשם

נתנאל זוהר - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד מאיר לחן - נוכח

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. על פי הנטען בחלק הכללי בכתב האישום המתוקן, (במסגרת ת"פ 24645-07-18), כשנה וחצי עובר למועדים בהם התרחשו המעשים שבמוקד כתב האישום, הגיש המתלון תלונה במשטרה כנגד הנאשם ובשל כך נפתח כנגד הנאשם הליך פלילי. בהמשך לאמור, ביום 07.01.2018, במסגרת ה"ט 5444-01-18, אסר בית המשפט על הנאשם ליצור קשר עם המתלון, להטרידו, להתקרב אליו למרחק הנופל מ- 500 מטרים או ליצור מגע פיזי עמו, וכל זאת עד ליום 02.07.2018.
2. על פי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 04.06.2018 בסמוך לשעה 23:53, הפר הנאשם את ההוראה החוקית שניתנה בעניינו, בכך שהגיע בסמוך לביתו של המתלון והתקרב למרחק של 15 מטרים מהמתלון, אשר ישב באותה עת בסמוך לכניסה לביתו. עוד נטען, כי הנאשם עזב את המקום רק לאחר שהבחין כי המתלון מתקשר לאמו.
3. עוד ובהמשך לכך נטען, כי ביום 09.07.2018 בסמוך לשעה 01:56, עת ישב המתלון עם חברו בסמוך לכניסת ביתו, הגיע הנאשם למקום ותקף את המתלון בכך שהכה במכת אגרוף בידו של המתלון, תוך כדי כך שצעק לעברו: "בן זונה". מיד ובהמשך למתואר, תוך כדי מרדף אחר המתלון, איים הנאשם על המתלון באמרו לו: "אני אפגע בך, אני אגרום לזה שאתה תשלם על מה שעשית".
4. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **הפרת הוראה חוקית**, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
5. הנאשם צירף שלושה כתבי אישום, כדלקמן:
 - האחד, ת"פ 20910-09-16 (כתב אישום מתוקן), בו נטען כי ביום 15.07.2016 בסמוך לשעה 21:46, איים הנאשם על המתלוננת בכך שכתב לה בהודעת טקסט: "אני משתחרר אני נשבע לך מילה של גבר תלכי לאן שאת רוצה כן אני שוחט לך את הראש".
 - הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירת **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
 - השני, ת"פ 66834-01-17 (כתב אישום מתוקן), בו נטען בחלק הכללי, כי הנאשם הינו חבר של מ.ב. שהינו קטין ובנו של המתלון שבבעלותו רכב מסוג מזדה. וכך, על פי הנטען בעובדות כתב האישום, ביום 15.07.2016 בסמוך

לשעה 16:00, הגיע הנאשם לבית המתלון על מנת לבקר את בנו הקטין. בהמשך לכך, בשעה 18:30 עזב הנאשם את הבית ולקח עמו את מפתחות רכבו של המתלון שהיו מונחים בשידה בדירה. מיד לאחר מכן, עשה הנאשם שימוש ברכב, העבירו ממקום למקום ללא רשות בעליו ונטש אותו במקום אחר בכך שנהג ברכב ברחובות העיר ופגע במשאית שחנתה בצד הדרך. כתוצאה מהמעשים המתוארים לעיל, נגרם לרכב נזק בכנף שמאל ובחזית שמאל בשווי של 4,000 ₪, בגינו הושבת הרכב. עוד נטען כי, כתוצאה מהמעשים המתוארים לעיל, נגרם למשאית נזק בדלת, במדרגה ובפנס איתות שמאל בשווי אלפי שקלים.

הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **שימוש ברכב ללא רשות**, לפי סעיף 413ג לחוק העונשין; **נהיגה ללא רישיון נהיגה**, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש]; **ונהיגה ברכב ללא ביטוח**, לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970.

השלישי, ת"פ 44121-12-17 (כתב אישום מתוקן), בו נטען כי ביום 13.04.2017 בסמוך לשעה 10:15, איים הנאשם על המתלון בכך שאמר לו: "אם אתה לא יורד אני מנפץ לך את הרכב" ו-"אתה לא יורד? אני אתפוס אותך ואשבור לך את הרכב".

הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירת **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

6. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יודה בכתב האישום המתוקן, יורשע ויצרף את יתר תיקיו ויפנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו, וכי כל צד יטען לעונש כראות עיניו.

7. בעניינו של הנאשם התקבלו כמה תסקירים ובסופם המליץ שירות המבחן לבכר את הליך השיקום בעניינו ולהשית עליו ענישה בדמות צו של"צ, צו מבחן וענישה צופה פני עתיד. בתסקירים האמורים עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאלהם אתייחס בהמשך.

8. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות שהתקבלה ביום 02.01.2020, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

9. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם, ועתרה לקבוע מתחמי ענישה כדלקמן: בעניין עבירת הפרת ההוראה החוקית שעבר הנאשם - מתחם הנע בין מאסר מותנה לבין 6 חודשים מאסר; בעניין עבירות התקיפה והאיומים אותן עבר הנאשם - מתחם הנע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשים מאסר; ואילו, בשל מעשיו של הנאשם בגין עבירת השבול"ר ועבירות התעבורה- עתרה המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 9 חודשים מאסר לבין 18 חודשים מאסר בפועל. בהמשך, הלה טענה כי אין מדובר במי שצלח הליך שיקומי והפנתה לתסקיר שם צוין כי לנאשם מודעות מסוימת בלבד באשר לדפוסי התנהגותו המכשילים ובאשר לקשייו לשלוט בדחפיו במצבי כעס. עם זאת, ולקולא, לאור הודאת הנאשם וצירוף התיקים אשר חסכו זמן שיפוטי יקר ולאור היותו של הנאשם חף מהרשעות קודמות, סברה באת כוח המאשימה כי יש להשית על הנאשם עונש מאסר המצוי ברף הנמוך של המתחם, בדמות שבעה חודשים וחצי מאסר בפועל, שיכול וירוצה בעבודות שירות וכן ענישה נלווית בדמות מאסר מותנה; פסילת רישיון נהיגה בפועל ומותנית; קנס ופיצוי למתלוננים.
10. מנגד, בא כוח הנאשם חלק על מתחמי הענישה שהוצגו על ידי המאשימה ועתר לבכר בעניינו של הנאשם את הפן השיקומי ולהשית על הנאשם הענישה שהומלצה על ידי שירות המבחן. בהקשר זה הפנתה ההגנה לגילוי הצעיר של הנאשם, לנסיבות חייו המורכבות ולהליך הטיפול החיובי שעבר הלה במסגרת שירות המבחן.
11. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה" סיפר אודות הטיפול שעבר במסגרת "היחידה להתמכרויות בקרית גת" ועל היתרמותו מכך, הביע חרטה כנה על מעשיו וביקש להתנצל בפני המתלוננים.

קביעת מתחם העונש ההולם

- ג. ראשית חוכמה, אדרש לשאלה אם יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כ"אירוע" אחד או שמא המעשים המיוחסים לו בכל כתב אישום מהווים "אירוע" נפרד.
12. בהתאם לדעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014) (להלן: "עניין ג'אבר"), גדריו של "אירוע" ייקבעו בהתאם לניסיון החיים, כך שעבירות אשר יש ביניהן **קשר הדוק** ייחשבו לאירוע אחד. ודוק, קשר הדוק בין עבירות ימצא, בדרך כלל, מקום בו אלו בוצעו במסגרת תכנית עבריינית אחת, אף אם הן נפרסו על פני פרק זמן שאיננו קצר (ראו לעניין זה גם: ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015) שם נקבע כי קיומה של נסיבה אחת או יותר של נסיבות, שאינן מהוות רשימה סגורה, יכול להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי המדובר באירוע אחד). עוד בעניין זה, מצאתי להביא את פסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 5668/13 **ערן מזרחי נ' מדינת ישראל**, (17.03.2016), שם נקבע כי יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין שורה ארוכה של עבירות הונאה אשר נפרסו על פני פרק זמן של למעלה מחמש שנים, וזאת בין היתר **משיקולים מעשיים**, וראו בעניין זה, לדוגמא, עפ"ג (מחוזי באר שבע) 14921-03-17 **יצחק נ' מדינת ישראל**, (18.10.2017); עפ"ג (מחוזי מרכז) 22186-10-16 **דן שושנה נ' מדינת ישראל**, (10.01.2017); ת"פ (שלום באר שבע) 67664-03-16 **מדינת ישראל נ' סלומאן הואשלה**, (01.11.2016); ת"פ (שלום פתח תקווה) 56244-06-15 **מדינת ישראל נ' מרקו מויאל**, (26.10.2016) (הוגש ערעור שטרם נידון).
14. בכל מקרה, על בית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה אם השקפה על העבירות כעל אירועים נפרדים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו. עוד בעניין מבחן "הקשר ההדוק", ראו ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל**, (29.12.2014); ע"פ 4316/13 **מדינת ישראל נ' רמי חג'אמה ואח'**, (30.10.2014); ורע"פ 4760/14 **אדוארד קיסלמן ואח' נ' מדינת ישראל**, (07.05.2015).
15. כאן גם יצוין, כי בפסיקת בית המשפט העליון ישנה תמימות דעים שהמונח "אירוע" המצוי בסעיף 40ג לחוק העונשין הינו רחב יותר מהמונח "מעשה" הקבוע בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וכי באופן עקרוני "אירוע" אחד יכול לכלול גם "מספר מעשים" (ראו למשל דעתם של כלל שופטי ההרכב **בעניין ג'אבר**; דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 1605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (27.08.2014); וע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)).
16. ומן התם אל הכא, אף מבלי להתעלם מהעובדה כי חלק מהעבירות נפרסו על פני פרק זמן לא מבוטל, מצאתי כי יש לקבוע בגין מתחם עונש כולל אחד. הדברים אמורים בשים לב לכך, שעסקינן בעבירות אלימות דומות באופיין (במסגרת ת"פ 24645-07-18 ובמסגרת התיקים שצורפו, ת"פ 44121-12-17 ות"פ 20910-09-16) כאשר בת"פ 24645-07-18 ובת"פ 44121-12-17 העבירות בוצעו נגד אותו המתלונן ועל רקע אותה מערכת יחסים. ואילו המעשים שבוצעו על ידי הנאשם במסגרת ת"פ 66834-01-17 ות"פ 20910-09-16 בוצעו באותו המועד. בשים לב לנסיבות שתוארו לעיל, הרי שניסיון החיים והשכל הישר הביאוני למסקנה כי השקפה על כל אישום כעל אירוע נפרד, תהא מלאכותית במידה רבה ולא תשקף את סיפור המעשה כהווייתו.
17. ומיד יאמר, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).
18. מכל מקום, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרונות ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.
19. באשר לערכים החברתיים המוגנים, **בעצם ביצוע עבירות האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על

- שלוות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ראו והשוו לדבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)).
20. בעצם ביצוע **עבירת התקיפה**, פגע הנאשם בסטנדרט התנהגות שנועד להגן על תחושת הביטחון, שלמות הגוף והכבוד של כל פרט בציבור מפני תופעת האלימות. כאשר, לא אחת התריעו בתי המשפט כי יש למגר את תופעת הבריונות המצויה ברחובות באמצעות ענישה הולמת (ראו: ע"פ 4330/12 **דעאס נ' מדינת ישראל** (05.11.2012)).
21. באשר ל**עבירת הפרת הוראה חוקית**, פגע הנאשם בערך החברתי המוגן של שמירה על שלטון החוק באמצעות כיבוד צווים שיפוטניים (ראו: ע"פ (מחוזי תל - אביב) 70250/03 **באן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים המשפטיים)).
22. באשר ל**עבירת השב"ר ועבירות התעבורה**, העמיד הנאשם בסיכון של ממש את שלומו ובטחונו שלו עצמו ושל כלל המשתמשים בדרך. כמו כן, פגע הנאשם בקניינים וברכושם של בעל הרכב בו נהג ובעל המשאית בה פגע.
23. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות השונות, כפי שיפורט להלן, לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם, טיב האיומים שהושמעו מפיו, פוטנציאל הנזק לשלום הציבור הכרוך בנהיגה ללא רישיון והנזק שנגרם לרכבו של המתלונן ולמשאית סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה ברף הבינוני- נמוך.
24. **במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת התקיפה**, שקלתי את אופייה של האלימות אשר הפעיל הנאשם נגד המתלונן. כידוע העבירה של תקיפה סתם יכולה לחול על מגוון רחב מעשי תקיפה, החל מאגרוף לכיוון הפנים, עובר בבעיטה לכיוון אחת הגפיים, וכלה בדחיפה או במשיכה ביד. במנעד החומרה של המעשים, דומני כי מעשהו של הנאשם, אשר כזכור הכה במכת אגרוף בידו של המתלונן, מצוי ברף שאיננו גבוה במיוחד. עוד יצוין כי את מעשה התקיפה ביצע הנאשם כלפי מכרו. אם כי, ומבלי להקל ראש בדברים, בפועל לא נגרמו למתלונן חבלות. עוד יאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.
25. **בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירות האיומים**, הרי שבשים לב לתוכנם ולאופיים, עסקינן באיומים שאינם מצויים ברף חומרה גבוה.
26. **בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת הפרת ההוראה החוקית**, הרי שמבלי להקל ראש בדבר המדובר בהפרה מינורית מבלי שנלוו למעשיו של הנאשם עבירות נוספות.
27. **במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע עבירת השב"ר ועבירות התעבורה**, נתתי דעתי לכך שבמעשיו של הנאשם נגרם נזק לרכבו של המתלונן (בכסף שמאל ולחזית שמאל) שאינו קל ערך בסך של 4000 ₪, ונזק למשאית שחנתה בצד הדרך. אם כי, לא פורש בכתב האישום שוויו המדויק של הנזק אשר נגרם למשאית (למעט ציון העובדה כי הנזק מוערך באלפי שקלים), כך שיש להניח לטובתו של הנאשם, כי אין עסקינן בנזק רב. בנוסף בית המשפט שוקל לחומרא, את הנזק הפוטנציאלי הטמון במעשיו של הנאשם, שכן הלה לקח את מפתחות רכבו של המתלונן ללא רשות, ונהג ברכב כשאינו בידו רישיון נהיגה ופוליסת ביטוח כדין ומשכך, הלה העמיד בסיכון את כלל המשתמשים בדרך בהיותו נעדר ניסיון וכישורים לנהיגה.
28. אשר ל**מדיניות הענישה הנוהגת**, יאמר תחילה כי הנאשם הורשע בשילוב של מגוון עבירות שונות. על כן, ומטבע הדברים, יקשה על בית המשפט למצוא פסיקה שבה נדונו מקרים דומים לזה שבפניי, ככל שהדבר נוגע לשילוב העבירות והמעשים. משכך, הפסיקה שתוצג לעיל תוכל ללמד אודות מדיניות הענישה הראויה בתיק הנדון על דרך ההיקש בלבד.

29. וכך, מקום בו מדובר בנאשמים אשר הורשעו בעבירות של **תקיפה סתם ואיומים** הושתו עליהם, בדרך כלל, **עונשים הנעים בין מאסר מותנה, לצד צו של"צ, לבין 9 חודשים מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות**. כך למשל, ראו: ע"פ (מחוזי נצרת) 47731-04-14 **עראזקשתיו נ' מדינת ישראל** (18.06.2014); עפ"ג (מחוזי מרכז-לוד) 1079-04-14 **ננוסה יטזב נ' מדינת ישראל** (17.06.2014); ת"פ (שלום ירושלים) 21519-12-12 **מדינת ישראל נ' יקיר סופיר** (3.11.2013); ת"פ (שלום רחובות) 3995-06-12 **מדינת ישראל נ' סלומון שלמה לוי** (29.01.2014); ת"פ (שלום אילת) 16322-08-11 **מדינת ישראל נ' רן הרשקוביץ** (27.07.2014).
30. באשר **למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות של הפרת הוראה חוקית**, בהקשר זה יצוין כי מעיון בפסיקה לא ניתן היה לאתר גזרי דין רבים בהם נאשמים הורשעו בעבירה זו לבדה, ואולם, ניתן ללמוד ולו על דרך ההיקש מהסדרים אליהם מגיעים הצדדים בעבירה זו, כי בדרך כלל מושתים על הנאשמים, מאסרים מותנים בשילוב עם רכיבי ענישה נוספים, והכל בהתאם לחומרה ולמספר ההפרות (ראו לעניין זה: ת"פ (שלום קרית גת) 31181-09-14 **מדינת ישראל נ' אנטולי נובכוב** [פורסם בנבו] (26.04.2015); ת"פ (שלום קרית גת) 57232-11-14 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (12.04.2016); ת"פ (שלום קרית גת) 47500-02-14 **מדינת ישראל נ' חיים מלכה** [פורסם בנבו] (07.07.2015)).
31. באשר **למדיניות הענישה הנוהגת בעבירת השב"ר** (כאשר בדרך כלל נלוו לעבירה זו עבירות נוספות הקשורות לרכב או עבירות תעבורה, כפי שבעניינינו), סקירת הפסיקה מלמדת שהענישה הדומיננטית הינה ענישה של מספר חודשים מאסר שניתן לרצותו בעבודות שירות. כך ראו למשל, ת"פ (מחוזי ירושלים) 32337-01-14 **מדינת ישראל נ' אבו רמילה**, (25.12.2014); ת"פ (מחוזי חיפה) 36456-12-13 **מדינת ישראל נ' בשיר בן סוהייל בשיר**, (19.02.2015); ת"פ (שלום רמלה) 35358-07-14 **מדינת ישראל נ' אבו עמר**, (03.03.2015); ת"פ (שלום כפר סבא) 16578-06-11 **מדינת ישראל נ' קאסם**, (15.01.2012).
32. עוד אציין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנתה המאשימה, אולם הדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים שנדונו שם לבין המקרה שבפניי. על כל פנים, וזאת חשוב להדגיש, נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, ממנעד הענישה שהוצג לעיל. ועדיין, דומני כי הפסיקה שהוזכרה היא- היא המייצגת נכונה את מדיניות הענישה הנוהגת. עוד ראוי להזכיר, כי ממילא גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיבידואלית ו"אין עסקינן בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב" (ע"פ 5768/10 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). לבסוף, גם ראוי להזכיר כי השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה, ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).
33. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, כפי שפורט לעיל - ובייחוד בשים לב לשילובן והצטברותן של העבירות והנסיבות שנלוו אליהן, מצאתי לקבוע כי **בגין מכלול מעשיו של הנאשם, מתחם העונש ינוע בין מאסר קצר ועד ל- 9 חודשים מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות**.

ד. שאלת הסטייה לקולא ממתחם הענישה

34. כאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, מקום בו מצא בית המשפט כי הנאשם **השתקם או כי קיים סיכוי של ממש שישתקם בעתיד**, כי אז יהא הוא רשאי לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם. בעניין זה, נתתי דעתי להיותו של הנאשם חף מהרשעות קודמות. בהמשך לאמור, בית המשפט אף מוצא להעניק משקל לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם - כפי שאלה פורטו בתסקירי שירות המבחן ועל ידי ההגנה בשלב הטיעונים לעונש.

35. עוד נתתי את הדעת לכך שהנאשם הודה בביצוע העבירות, מה שהביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר וכן הביע חרטה עמוקה על מעשיו.
36. כמו כן, נתתי דעתי לעובדה שהעבירות שבמוקד שני כתבי האישום המתוקנים במסגרת ת"פ 66834-01-17 ו- ת"פ 20910-09-16 בוצעו עוד בשנת 2016; כי העבירה שבמוקד כתב האישום המתוקן במסגרת ת"פ 44121-12-17 בוצעה עוד בשנת 2017; וכי העבירות שבוצעו על ידי הנאשם במסגרת ת"פ 24645-07-18 בוצעו בשנת 2018. אם כי, את מירב המשקל בנקודה זו יש להעניק לא לאותה ספירת זמן "טכנית" -אלא לכך שבפרק הזמן שחלף מאז, הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן, וכמובן נמנע מלהסתבך עוד בפלילים. עוד עומדת לזכות הנאשם העובדה כי הוא משקיע מאמץ בניהול אורח חיים נורמטיבי ותקין.
37. בנוסף לאלה, בית המשפט שוקל את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת בשם לב לעובדה שהוא טרם ריצה עונשי מאסר בעברו.
38. עוד ובמסגרת מכלול השיקולים, הבאתי בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם הן בעת ביצוע העבירות והן כיום. בהקשר זה יצוין, כי הנאשם ביצע חלק מעבירות עת היה כבן 18 בלבד. כיום הנאשם בן 21 ואין חולק שהוא משתייך לקבוצת "**הבגירים צעירים**".
39. ברי כי יש לבחון כל מקרה לגופו ו"בגיר צעיר" איננו ביטוי קסם, ואין זה אומר כי נאשם המשתייך לקבוצת הגיל האמורה צריך לזכות באופן אוטומטי להקלה בעונשו. יחד עם זאת, גילו של הנאשם והיותו ב"גיל המעבר" מקטינות לבגירות הוא נתון שבהחלט יש להידרש אליו (ראו למשל לעניין זה, ע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, נד(3) 685 (2000)).
40. כמו כן, שקלתי את העובדה שהנאשם היה עצור בגין חלקם של התיקים שבכותרת במשך 14 ימים במצטבר, ובמשך תקופה לא מבוטלת נוספת שהה תחת תנאים מגבילים. ברי כי המעצר או הליך המעצר איננו "מקדמה על חשבון העונש", אולם נדמה כי ניתן ליתן לדברים משקל במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40א(3) לחוק העונשין.
41. לאחר שעיינתי בתסקירי שירות המבחן, שמעתי את טיעוני הצדדים בעניין והתרשמתי באופן בלתי אמצעי מהנאשם, ובייחוד לנוכח ההליך השיקומי המשמעותי שאותו הוא עבר (ועודנו עובר), שוכנעתי כי הנאשם השתקם, או שלמצער קיים סיכוי של ממש שישתקם באופן מלא בעתיד, וכי יהיה זה מוצדק להשית עליו עונש החורג לקולא ממתחם הענישה אשר נקבע בעניינו, ואנמק.
42. **בראש ובראשונה**, יצוין כי לא התעלמתי מהערכת שירות המבחן לפיה, הלה מגלה מודעות מסוימת באשר לדפוסי התנהגותו וחשיבתו המכשילים, וכן מודעות מסוימת אודות קשייו לשלוט בדחפיו במצבי כעס. ואולם, בשלב הטיעונים לעונש הייתה לבית המשפט הזדמנות להתרשם מהנאשם בצורה בלתי אמצעית - עת בין היתר הוא ביקש את סליחתם של המתלוננים - ושוכנעתי כי הלה מכה על חטא ומביע חרטה כנה ומעמקי ליבו. כמו כן, ניכר כי ההליכים המשפטיים יצרו השפעה מרתיעה ומציבת גבולות עבורו, והובילו להתבוננות בבחירותיו ודפוסיו. עוד יצוין, כי במהלך פרק הזמן המתואר, הנאשם גם מסר בדיקות שתן שהעידו על נקינותו מסמים והוא נמנע מלשוב ולהסתבך בפלילים.
43. **שנית**, שלא אוכל להתעלם מההליך הטיפולי-שיקומי הממושך שעבר הנאשם במסגרת "היחידה להתמכרויות" (החל מפברואר 2019), שם הגורמים הטיפוליים התרשמו כי הלה משתף פעולה באופן מלא עם ההליך הטיפולי ומחויב לו; מבטא מעולמו הפנימי; מצליח להעמיק במישורים שונים בחייו (ובכלל זה, ביציאתו מגיל צעיר מבית הוריו; בעומסים הרגשיים אותם הוא נושא מתקופת ילדותו לאור הקשיים בתפקוד הוריו שבגינם הלה נאלץ למלא תפקידים הוריים אשר אינם מותאמים לגילו); ובד בבד עורך מאמצים להבין את פנייתו לסמים כמענה לקשייו הרגשיים. מה עוד, שלהערכת השירות, התקדמותו של הנאשם בתהליך הטיפולי תקינה, וכי כיום הלה מגלה מודעות רחבה יותר באשר להשלכות מעשיו ומבטא רצון לתקן את דפוסי התנהגותו המכשילים לצורך שיקום חיו בתחום האישי והתעסוקתי. עוד, עולה מהתסקירים כי כיום, בניגוד לעבר, ניכרים מאמציו של הנאשם לקדם את ההליך הטיפולי, וכי הלה מגלה גישה חיובית וסבלנית להליך אשר אפשרה לקדם את הקשר

הטיפול עמו.

44. אכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי הליך השיקום שעבר הנאשם איננו מושלם, ומכך שהטיפול שהנאשם השתלב בו במסגרת "היחידה להתמכרויות" טרם בא לסיומו, וכי שירות המבחן התרשם שעל אף התהליך החיובי שעבר, הוא עדיין זקוק להעמקת התהליך הטיפולי בעניינו, ויש לעודדו לכך. משכך, ועל מנת לעקוב אחר הטיפול המליץ שירות המבחן על העמדת הנאשם במבחן למשך שנה (במהלכה יופנה הנאשם לטיפול במרכז ערב לצעירים ולגורמי בריאות הנפש לצורך עריכת אבחון פסיכיאטרי בעניינו). אכן, ידוע כי הליך טיפולי אינו יכול לבוא לכדי סיומו המוצלח באבחה אחת, אלא מדובר בתהליך שפעמים רבות יש בו עליות ומורדות, ושיכול לאורך זמן. מה גם, שהנאשם מביע מוטיבציה, שלהתרחשותי הינה כנה ואמתית, להמשיך ולהעמיק את הטיפול ככל שידרש, והוא אכן יעשה זאת במסגרת צו המבחן שייגזר עליו.

45. כמו כן, יש לתת את הדעת לכך ששירות המבחן, שהוא כידוע הגורם האמון על בחינת התקדמותו של הנאשם בהליך הטיפול, התרשם ממכלול השיקולים ובחן את ההליך הטיפולי בו משולב הנאשם והעריך בסופו של יום כי הנאשם מצוי בתהליך שינוי משמעותי, והמליץ לבכר בעניינו את שיקולי השיקום.

46. זאת ועוד, היותו של הנאשם, הלכה למעשה, אזרח שומר חוק כבר למעלה משנה מאז ביצע את העבירות האחרונות שבגינן הוא נותן את הדין כיום - יש בו כדי לחזק את מסקנתי לפיה הנאשם השתקם או לחילופין כי קיים סיכוי ממשי שישתקם באופן מלא בעתיד. לצד אותו "שיקום מוסדי" שעבר, שוכנעתי, כאמור, כי בעצם שיתוף הפעולה של הנאשם עם שירות המבחן, המוטיבציה שאותה הוא מביע להשתקם ולשנות מאורחות חייו והעובדה כי מזה למעלה משנה הוא אינו שב עוד לדרכיו הרעות, יש כדי ללמד אודות המהפך החיובי שהנאשם עבר ועל הסיכויים הגבוהים לשיקומו (ראו והשוו: רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); יעפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)).

47. בטרם חתימת גזר הדין, אציין כי בכל מקרה מלאכת גזירת הדין איננה מלאכה קלה כל עיקר. אולם בתיק זה - כאשר מצד אחד, ניצבים צבר מעשיו של הנאשם, מעשים שברגיל ראויים לענישה מחמירה; ומצד שני, ניצבות נסיבותיו הייחודיות של הנאשם - נדמה כי מלאכה זו הפכה לקשה עוד יותר, ואף אודה ולא אבוש כי לתוצאה הסופית הגעתי לא בלי התלבטות והתחבטות. בית המשפט אינו מקל ראש כל עיקר בחומרת מעשיו של הנאשם, ובוודאי לא מהנזקים שנגרמו למתלוננים. ואולם, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו בגזר הדין, מצאתי כי באיזון הראוי בין עוצמתו של השיקום לבין יתר שיקולי הענישה, ובמצבור הנסיבות שבתיק זה, ובייחוד בשים לב להליך הטיפולי שאותו עבר ועודנו עובר הנאשם; לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם ובכלל זה לגילו הצעיר; וליתר הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה - ניתן בזו הפעם להשית עליו ענישה הסוטה לקולא מהמתחם אשר נקבע על ידי.

48. עוד יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו העונשית של שירות המבחן אולם כידוע, המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, וברי כי בית המשפט, האמון על שקילת אינטרסים רחבים מאלה ששוקל השירות, איננו מחויב לה. כאמור, באיזון בין מכלול השיקולים, והגם שיהיה בשיקול השיקום כדי להביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, לדידי על מנת שחומרת מעשיו של הנאשם תמצא ביטוי בענישה שתושת עליו, מצאתי לגזור עליו **צו של"צ בהיקף גבוה מזה שהומלץ על ידי שירות המבחן ופיצוי למתלוננים**. בכל הנוגע לרכיב פסילת רישיון הנהיגה של הנאשם, בשים לב לעובדה שהמדובר בנאשם, הנקי מסמים והמצוי בעיצומו של הליך שיקומי, מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו בפן הזה ולהסתפק בפסילת רישיון מותנית בלבד.

49. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. צו של"צ בהיקף של 300 שעות.

בהתאם לאמור בתסקיר שירות המבחן מיום 30.06.2019, שירות המבחן מתבקש לגבש עבור הנאשם תכנית עמוד 7

של"צ ולהגישה לבית המשפט החל מעוד 45 יום מהיום. לאחר קבלת התכנית, אפשרה ללא צורך בקיום דיון נוסף.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות עמידתו בתנאי צו השל"צ וצו המבחן וההשלכות שעלולות להיות לאי שיתוף פעולה עם שירות המבחן בפן הזה.

העתק ההחלטה לשירות המבחן.

ג. פיצוי בסך 1,500 ש"ח למתלונן (ע"ת 1) בת"פ 66834-01-17.

ד. פיצוי בסך 100 ₪ למתלוננת (ע"ת 1) בת"פ 20910-09-16.

ה. פיצוי בסך 200 ₪ למתלונן (ע"ת 1) בת"פ 44121-12-17 (שהינו גם ע"ת 2 בת"פ 24645-07-18).

הפיצויים ישולמו מתוך ההפקדה שהפקיד הנאשם בקופת בית המשפט במסגרת הליכי המעצר מושאי התיקים שבכותרת. היתרה תושב לנאשם.

מצ"ב טופס פרטי ניזוקים.

כל פיצוי שייגבה בתיק - ייזקף תחילה על חשבון הפיצוי.

ו. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שנתיים מהיום יעבור הנאשם עבירה מן העבירות בהן הורשע.

ז. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירה מן העבירות בהן הורשע וזאת לתקופה של 3 שנים מהיום. אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ח. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 5 חודשים, וזאת על תנאי שלא יעבור כל עבירה בניגוד **לפקודת התעבורה** במשך שנתיים מהיום.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצגים - דיסקים, וזאת בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כדן.

ניתן היום, י"א טבת תש"פ, 08 ינואר 2020, במעמד הצדדים.

הנאשם:

כמפורט בגזר הדין, אני מתחייב להימנע במשך שלוש שנים מהיום מביצוע כל עבירה בה הורשעתי. הובהר לי כי ככל שאבצע עבירה בה הורשעתי במשך שלוש שנים מהיום, יושת עלי סך של 5,000 ₪ במזומן.

החלטה

רשמתי בפניי את התחייבות הנאשם להימנע מביצוע העבירות כמפורט בגזר הדין.

**ניתנה והודעה היום י"א טבת תש"פ, 08/01/2020
במעמד הנוכחים.**

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**

הוקלד ע"י לירז ביטון.